

L'illa de les llums misterioses

Aquesta història va passar una vegada en una franja de ciutats, Cinque Terre a Itàlia. Jo, Luca, visc aquí amb la meva família: el meu pare Tomasso, la meva mare Antonella, el meu germà Leonardo, la meva germana Giulietta i la meva gata Kenya. *Una mattina*, el meu pare Tomasso, em va dir:

– *Buongiorno Luca, alzati.*

En aquest moment em llevo per fer la meva feina, passejar pel poble per repartir els periòdics, que, per cert, els faig jo. Aquell dia em vaig llevar més tard perquè estava acostumat a llevar-me a les 7:00 per així preparar-me per anar amb la bicicleta a repartir els *giornali* amb tranquil·litat. Quan vaig acabar vaig anar a la plaça Vignalolo per jugar amb els meus amics del barri a futbol. Cada vegada que obria les finestres a la nit per veure com estava la mar, en l'illa que tinc *davanti*, veia unes llums misterioses i aquell dia em vaig quedar mirant-les.

– Què seran aquestes llums? Vaig preguntar-me.

Aquella nit em va costar més dormir perquè no parava de pensar en aquestes llums.

– I si la llegenda és real? Vaig pensar.

Anys enrere, abans que el meu avi morís, em va contar una història. Deia que aquestes llums eren d'una casa en runes on vivia un... i aquestes van ser les seves últimes paraules. Vaig veure com es moria quan tenia dotze anys.

Era 13 Juliol, jo, estava dinant amb la meva família quan, el terra va començar a tremolar.

– Què és això? Vaig dir.

– RÀPID, A TERRA! Va dir el meu pare.

I sí, era un terratrèmol. Aquella nit, era una nit molt silenciosa, i, aquell dia, vaig decidir agafar un vaixell i anar-me'n a l'illa per veure que hi havia. Quan vaig arribar va haver-hi un silenci total i vaig pujar una mica i vaig veure la casa amb les llums. No vaig pensar-ho, vaig entrar silenciosament i vaig veure que s'apagaven els llums i... VAIG VEURE UN MONSTRE! Era un ceto. Un ceto és un monstre amfibi que, és humà, però es transforma quan s'espanta o s'enfada. Vaig sortir corrents per tornar a casa on la família ja s'hi havia adonat que no estava. Quan vaig arribar, vaig entrar per la finestra de la meva habitació i els meus pares que em van veure em van preguntar:

– *Cosa fai senza dormire alle 22:00 e lontano da casa?*

I li vaig dir:

–*Ero lontano da casa e non riuscivo a dormire.*

Un dia, concretament un 30 de març, vaig decidir tornar-hi a anar a l'illa. Vaig entrar més silenciosament per així no espantar el monstre. Llavors vaig veure'l, estava dormint, era un home d'uns cinquanta anys. En aquell moment es va despertar. Em vaig amagar a un arbust per així no espantar-lo, però em va escoltar i... Em va trobar. En aquell moment, no es va transformar, però es va amagar.

– Hola? No vinc a fer-te mal, he vingut per *curiosità*, surt, no tinguis por.

Va sortir del seu amagatall i vam començar a parlar. Van passar els dies, els mesos i ens vam fer amics. Cada nit, em feia senyals amb les llums. Fins que en un dia, no vaig veure cap llum i em va semblar estrany. Al matí, al voltant de les 6:00, em vaig llevar gràcies a un crit que provenia de l'illa. Vaig decidir anar i quan vaig arribar em vaig trobar molts vaixells anant cap allà. També em vaig trobar al meu amic, transformat en Ceto, amb una bala al cor. No parava de sagnar i, quan em va veure es va desconvertir i em va dir...

– Ho-ola? ets t-u?

– Que t'ha passat? Vaig preguntar.

– M'ha-an disparat a-ara, quan estava pas-passejant per aquí.

– NOOOOO! Vaig cridar.

–T'he de dir una cosa que t'havia de dir abans que passes això, el teu avi era com jo, un monstre i li passava igual que a mi, però ell estava més controlat, ell em va dir que si algun dia ens coneixíem que et donés aquesta carta.

I la història es va repetir. Vaig veure com es moria. Vaig llegir la carta i deia:

Estimat Luca, si estàs llegint això, significa que has conegut al meu amic, en Francesco, vull que sàpigues que com ell, jo vivia a l'illa del davantí. Ell era l'únic que coneixia el meu secret i ara també et toca guardar-ho a tu. Continua sent com ets i no perdís l'alegria. T'estimo moltíssim.

El teu avi Lorenzo.

Les llàgrimes baixaven lentament per la meua cara mentre recordava els moments viscuts amb ell i el meu cor es tornava a trencar en mi trossos.